

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého senátu)

15. února 2023*

„Energetika – Pravomoc ACER – Vystoupení Spojeného království z Unie – Nesprávné právní posouzení – Článek 2 bod 1 nařízení (EU) 2019/943 – Článek 92 dohody o vystoupení – Režim výjimek ad hoc podle článku 308 a přílohy 28 dohody o obchodu a spolupráci“

Ve věci T-492/21,

Aquind Ltd, se sídlem v Londýně (Spojené království),

Aquind Energy Sàrl, se sídlem v Lucemburku (Lucembursko),

Aquind SAS, se sídlem v Rouenu (Francie),

zastoupené S. Goldberg, solicitor, a E. Whitem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Agentuře Evropské unie pro spolupráci energetických regulačních orgánů (ACER), zastoupené P. Martinetem a E. Tremmelem, jako zmocněnci, ve spolupráci s B. Crevem, advokátem,

žalované,

podporované

Evropským parlamentem, zastoupeným A. Tamásem a O. Denkovem, jako zmocněnci,

a

Radou Evropské unie, zastoupenou A. Lo Monaco, L. Vétillard a É. Sitbonem, jako zmocněnci,

vedlejšími účastníky,

TRIBUNÁL (druhý senát),

během porad ve složení V. Tomljenović, předsedkyně, P. Škvařilová-Pelzl a I. Nömm (zpravodaj), soudci,

* Jednací jazyk: angličtina.

vedoucí soudní kanceláře: I. Kurme, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po jednání konaném dne 24. října 2022,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žalobami podanými na základě článku 263 SFEU se žalobkyně, společnosti Aquind Ltd, Aquind Energy Sàrl a Aquind SAS, domáhají zrušení rozhodnutí odvolacího senátu Agentury Evropské unie pro spolupráci energetických regulačních orgánů (ACER) ze dne 4. června 2021 týkajícího se žádosti o výjimku vztahující se na elektrické propojovací vedení spojující přenosové soustavy elektřiny Spojeného království a Francie (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Skutečnosti předcházející sporu

- 2 Aquind Ltd je akciovou společností založenou ve Spojeném království. Je předkladatelkou projektu elektrického propojovacího vedení spojujícího přenosové soustavy elektřiny Spojeného království a Francie (dále jen „propojovací vedení Aquind“).
- 3 Dne 17. května 2017 podala společnost Aquind Ltd žádost o výjimku pro propojovací vedení Aquind na základě článku 17 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 714/2009 ze dne 13. července 2009 o podmínkách přístupu do sítě pro přeshraniční obchod s elektřinou a o zrušení nařízení (ES) č. 1228/2003 (Úř. věst. 2009, L 211, s. 15). Tato žádost byla předložena francouzskému vnitrostátnímu regulačnímu orgánu, Commission de régulation de l'énergie (CRE), a vnitrostátnímu regulačnímu orgánu Spojeného království, Office of Gas and Electricity Markets (OFGEM, úřad pro trhy se zemním plynem a elektřinou).
- 4 Vzhledem k tomu, že vnitrostátní regulační orgány nedosáhly dohody o žádosti o výjimku, postoupily v souladu s čl. 17 odst. 5 nařízení č. 714/2009 tuto žádost ACER v uvedeném pořadí dne 29. listopadu a dne 19. prosince 2017, aby tato agentura sama rozhodla.
- 5 Rozhodnutím ze dne 19. června 2018 ACER zamítla žádost o výjimku pro propojovací vedení Aquind (dále jen „rozhodnutí ACER“).
- 6 Dne 17. srpna 2018 podala společnost Aquind Ltd proti tomuto rozhodnutí odvolání k odvolacímu senátu ACER (dále jen „odvolací senát“).
- 7 Rozhodnutím ze dne 17. října 2018 odvolací senát potvrdil rozhodnutí ACER, a žádost o výjimku pro propojovací vedení Aquind tak zamítl.
- 8 Návrhem došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 14. prosince 2018 napadla společnost Aquind Ltd toto rozhodnutí. Rozsudkem ze dne 18. listopadu 2020, Aquind v. ACER (T-735/18, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2020:542), Tribunál uvedené rozhodnutí zrušil.
- 9 Dne 5. února 2021 odvolací senát pokračoval v řízení o odvolání podaném společností Aquind Ltd proti rozhodnutí ACER.

- 10 Dne 19. května 2021 se konalo jednání u odvolacího senátu.
- 11 Dne 4. června 2021 přijal odvolací senát napadené rozhodnutí, kterým prohlásil odvolání za nepřipustné z důvodu, že po brexitu již nemá pravomoc rozhodnout v rámci řízení týkajícího se žádosti o výjimku pro propojovací vedení Aquind.

Návrhová žádání účastníků řízení

- 12 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- napadené rozhodnutí zrušil,
 - uložil ACER náhradu nákladů řízení.
- 13 ACER, podporovaná v tomto směru Evropským parlamentem, navrhuje, aby Tribunál:
- žalobu zamítl,
 - uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.
- 14 Rada Evropské unie v podstatě navrhuje zamítnutí žaloby.

Právní otázky

- 15 Na podporu své žaloby uplatňují žalobkyně dva žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z toho, že odvolací senát pochybil, když se po brexitu prohlásil nepřislušným, a odmítl tak odvolání, které k němu bylo podáno, jako nepřipustné. Druhý žalobní důvod vychází z porušení požadavků stanovených v čl. 25 odst. 3 a čl. 28 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/942 ze dne 5. června 2019 o zřízení agentury Evropské unie pro spolupráci energetických regulačních orgánů (Úř. věst. 2019, L 158, s. 22), jakož i několika ustanovení rozhodnutí odvolacího senátu č. 1-2011 přijatého dne 1. prosince 2011, kterým se stanoví jeho organizační a jednací řád.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení odvolacího senátu tím, že se po brexitu prohlásil nepřislušným

- 16 V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že odvolací senát měl navzdory brexitu nadále pravomoc znovu posoudit rozhodnutí ACER poté, co Tribunál zrušil jeho rozhodnutí ze dne 17. října 2018. Tvrdí totiž, že podle článku 266 SFEU byl uvedený senát povinen přijmout nové rozhodnutí odpovídající rozhodnutí, které by přijal, kdyby se nedopustil pochybení zjištěných Tribunálem, a zdůrazňují, že pravomoc odvolacího senátu vyplývá přímo z článků 19 a 20 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 713/2009 ze dne 13. července 2009 o zřízení agentury pro spolupráci energetických regulačních orgánů (Úř. věst. 2009, L 211, s. 1), a sice nyní článků 28 a 29 nařízení 2019/942, a z existence dosud probíhajícího řízení.
- 17 Žalobkyně rovněž zdůrazňují, že odvolací senát měl za účelem přijetí opatření nezbytných k zajištění souladu s rozsudkem ze dne 18. listopadu 2020, Aquind v. ACER (T-735/18, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2020:542) na základě čl. 20 odst. 3 nařízení č. 713/2009

a článku 29 nařízení 2019/942 zhojit pochybení, ke kterým došlo, tím, že změnil rozhodnutí ACER na základě svých pravomocí, jimiž byl tehdy nadán, a na základě tehdy použitelného postupu, aby odstranil protiprávnost zjištěnou v uvedeném rozsudku. Mají za to, že stejně jako v případě žalob podle článku 263 SFEU musí být přípustnost odvolání k odvolacímu senátu posuzována vzhledem ke stavu, který existoval v době podání odvolání, a tvrdí, že rozhodnutí ACER a odvolání proti němu podané k odvolacímu senátu předcházejí vstupu nařízení 2019/942 v platnost a brexitu.

- 18 ACER, podporovaná Parlamentem, navrhuje, aby byl tento žalobní důvod zamítnut.
- 19 Je třeba připomenout, že podle článku 266 SFEU jsou orgán, instituce nebo jiný subjekt, jejichž akt byl prohlášen za neplatný, povinny přijmout opatření vyplývající z rozsudku, kterým byl tento akt prohlášen za neplatný. Soudní dvůr v tomto ohledu judikoval, že aby dotyčný orgán, dotyčná instituce nebo dotyčný jiný subjekt vyhověly takovému rozsudku a aby byl vykonán v celém rozsahu, jsou povinny zohlednit nejen výrok tohoto rozsudku, ale i odůvodnění, z něhož rozsudek vychází a které tvoří jeho nezbytnou oporu v tom smyslu, že je nutné k určení přesného smyslu toho, co bylo ve výroku rozhodnuto (rozsudek ze dne 26. dubna 1988, *Asteris a další v. Komise*, 97/86, 99/86, 193/86 a 215/86, EU:C:1988:199, bod 27).
- 20 Před přijetím takových opatření orgánem, institucí nebo jiným subjektem, jejichž akt byl prohlášen za neplatný, nicméně vyvstává otázka jejich pravomoci, neboť mohou jednat pouze v mezích jim svěřených pravomocí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. června 2016, *Komise v. McBride a další*, C-361/14 P, EU:C:2016:434, bod 36 a citovaná judikatura).
- 21 Navíc povinnost jednat vyplývající z článku 266 SFEU není zdrojem pravomoci dotyčného orgánu, dotyčné instituce nebo dotyčného jiného subjektu ani jim neumožňuje opírat se o právní základ, který byl v mezidobí zrušen (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. června 2016, *Komise v. McBride a další*, C-361/14 P, EU:C:2016:434, bod 38, a ze dne 29. dubna 2020, *Tilly-Sabco v. Rada a Komise*, T-707/18, nezveřejněný, EU:T:2020:160, bod 44).
- 22 Povinnost jednat vyplývající z článku 266 SFEU totiž nezabavuje dotyčný orgán, instituci nebo jiný subjekt povinnosti založit akt obsahující opatření vyplývající ze zrušujícího rozsudku na právním základě, který je opravňuje přijmout tento akt a je platný v době přijetí uvedeného aktu (rozsudek ze dne 19. června 2019, *C & J Clark International*, C-612/16, nezveřejněný, EU:C:2019:508, bod 40).
- 23 Prvním krokem proto bude určit, zda má orgán, instituce nebo jiný subjekt pravomoc jednat, a pokud ano, na základě jakého konkrétního ustanovení práva Evropské unie. Pouze tehdy lze určit přesné hmotněprávní a procesní normy, kterými se bude jejich činnost řídit. Pokud však v okamžiku, kdy orgán, instituce nebo jiný subjekt Unie hodlají přijmout konkrétní rozhodnutí, není v platnosti žádný náležitý právní základ, není možné argumentovat zásadami upravujícími časovou posloupnost norem za účelem použití hmotněprávních ustanovení, kterými se řídily dříve platné akty (stanovisko generální advokátky Sharpston ve věci *Komise v. McBride a další*, C-361/14 P, EU:C:2016:25, bod 86; v tomto smyslu viz též rozsudek ze dne 25. října 2007, *SP a další v. Komise*, T-27/03, T-46/03, T-58/03, T-79/03, T-80/03, T-97/03 a T-98/03, EU:T:2007:317, bod 117).

- 24 Ve světle této judikatury je třeba ověřit, zda odvolací senát mohl po vyhlášení rozsudku ze dne 18. listopadu 2020, *Aquind v. ACER* (T-735/18, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2020:542), založit akt obsahující opatření vyplývající z uvedeného rozsudku na právním základě, který jej opravňoval k přijetí tohoto aktu a byl platný v den přijetí uvedeného aktu.
- 25 V projednávané věci to znamená určit, v čem mohla spočívat opatření vyplývající z rozsudku ze dne 18. listopadu 2020, *Aquind v. ACER* (T-735/18, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2020:542).
- 26 V tomto ohledu je nutno připomenout, že společnost *Aquind Ltd* předložila CRE a OFGEM žádost o výjimku pro propojovací vedení *Aquind* na základě článku 17 nařízení č. 714/2009. Vzhledem k neexistenci dohody mezi těmito dvěma vnitrostátními regulačními orgány byla žádost o výjimku postoupena ACER v souladu s čl. 17 odst. 5 nařízení č. 714/2009.
- 27 Rozhodnutím ACER ze dne 19. června 2018 byla žádost o výjimku pro propojovací vedení *Aquind* zamítnuta. ACER měla za to, že společnost *Aquind Ltd* nesplňovala jednu z podmínek nezbytných k udělení výjimky, a sice podmínku stanovenou v čl. 17 odst. 1 písm. b) nařízení č. 714/2009, podle které je úroveň rizika spojeného s investicí taková, že k investici by bez udělení výjimky nedošlo. Rozhodnutím ze dne 17. října 2018 odvolací senát potvrdil rozhodnutí ACER, a žádost o výjimku pro propojovací vedení *Aquind* tak zamítl.
- 28 Rozsudkem ze dne 18. listopadu 2020, *Aquind v. ACER* (T-735/18, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2020:542), Tribunál zrušil rozhodnutí odvolacího senátu ze dne 17. října 2018, když měl za to, že odvolací senát provedl pouze omezený přezkum rozhodnutí ACER a toto rozhodnutí vytvořilo dodatečnou podmínku pro povolení výjimek pro nová propojovací vedení, která není stanovena v právní úpravě, tím, že před podáním žádosti o výjimku požadovalo předchozí podání žádosti o finanční pomoc pro investice spojené s projektem společného zájmu.
- 29 S ohledem na rozsudek ze dne 18. listopadu 2020, *Aquind v. ACER* (T-735/18, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2020:542), opatření, jež by mohla vyplývat z tohoto rozsudku, spočívají v novém přezkumu rozhodnutí ACER odvolacím senátem, který se neomezuje na přezkum zjevně nesprávného posouzení a zároveň zajistí, aby znovu nedošlo k pochybení zjištěnému Tribunálem spočívajícímu v požadavku předchozího podání žádosti o finanční pomoc při posuzování podmínky úrovně rizika spojeného s investicí.
- 30 V tomto ohledu a na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nemohou tato opatření spočívat v přijetí rozhodnutí z úřední povinnosti, kterým jim byla udělena požadovaná výjimka. Z rozsudku ze dne 18. listopadu 2020, *Aquind v. ACER* (T-735/18, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2020:542) totiž nevyplývá, že Tribunál měl za to, že podmínka týkající se úrovně rizika spojeného s investicí, stanovená v čl. 17 odst. 1 písm. b) nařízení č. 714/2009, byla splněna a odvolací senát byl povinen přijmout nové rozhodnutí, které by umožňovalo udělit výjimku.
- 31 Druh opatření, která vyplývají ze zrušujícího rozsudku, byl určen, a je tudíž třeba určit, zda ke dni přijetí napadeného rozhodnutí, tedy k 4. červnu 2021, existoval platný právní základ opravňující odvolací senát k přijetí aktu obsahujícího tento druh opatření.

- 32 V tomto ohledu je třeba upřesnit, že ustanovení týkající se právního základu a postupu vedeného až do přijetí napadeného rozhodnutí spadají mezi procesní pravidla (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 29. března 2011, ThyssenKrupp Nirosta v. Komise, C-352/09 P, EU:C:2011:191, bod 90; ze dne 12. září 2007, González y Díez v. Komise, T-25/04, EU:T:2007:257, bod 60, a ze dne 31. března 2009, ArcelorMittal Luxembourg a další v. Komise, T-405/06, EU:T:2009:90, bod 67). Z ustálené judikatury přitom vyplývá, že procesní pravidla jsou obecně považována za použitelná ke dni, kdy vstoupí v platnost (viz rozsudek ze dne 26. března 2015, Komise v. Moravia Gas Storage, C-596/13 P, EU:C:2015:203, bod 33 a citovaná judikatura).
- 33 V projednávané věci v okamžiku, kdy Tribunál zrušil rozhodnutí odvolacího senátu ze dne 17. října 2018, a tento senát tedy musel znovu přezkoumat rozhodnutí ACER, byl právní základ, který jej opravňoval k posouzení odvolání proti rozhodnutím ACER, včetně rozhodnutí o výjimce, obsažen v článku 28 nařízení 2019/942. Nařízení 2019/942 totiž nahradilo nařízení č. 713/2009 a vstoupilo v platnost dne 4. července 2019, tedy před přijetím napadeného rozhodnutí. Článek 28 nařízení 2019/942 byl tedy v zásadě použitelný na projednávanou věc (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. září 2022, BNetzA v. ACER, T-631/19, EU:T:2022:509, body 21 a 81). Pokud jde o ACER, právní základ, který ji opravňoval k přijetí rozhodnutí o žádosti o výjimku, byl obsažen v článku 10 nařízení 2019/942 a čl. 63 odst. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/943 ze dne 5. června 2019 o vnitřním trhu s elektřinou (Úř. věst. 2019, L 158, s. 54).
- 34 Tato ustanovení opravňující ACER k posouzení žádosti o výjimku týkající se propojovacího vedení a ustanovení opravňující odvolací senát k přezkumu rozhodnutí ACER o uvedené žádosti se však mohou použít pouze v případě, že přenosové vedení překračuje nebo překleneje hranici mezi členskými státy a spojuje vnitrostátní přenosové soustavy členských států, jak je stanoveno v čl. 2 bodu 1 nařízení 2019/943, jakož i ostatně v čl. 2 odst. 1 nařízení č. 714/2009.
- 35 Naproti tomu nařízení 2019/942 a 2019/943 neopravňují ACER k posouzení žádosti o výjimku týkající se propojovacího vedení mezi členským státem a třetím státem ani *a fortiori* nepřiznávají odvolacímu senátu pravomoc přezkoumat rozhodnutí ACER o takové žádosti.
- 36 Po brexitu se přitom projekt propojovacího vedení Aquind napříště týká propojovacího vedení mezi členským státem a třetím státem. Důsledkem toho je, že ACER ani odvolací senát nemohly založit akt obsahující opatření vyplývající z rozsudku ze dne 18. listopadu 2020, Aquind v. ACER (T-735/18, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2020:542), na právním základě, který je původně opravňoval k přijetí tohoto aktu.
- 37 S ohledem na tento závěr je třeba určit, zda ACER a odvolací senát mohly založit akt obsahující opatření vyplývající z rozsudku ze dne 18. listopadu 2020, Aquind v. ACER (T-735/18, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2020:542), na jiném právním základě, než který je uveden v nařízeních 2019/942 a 2019/943.
- 38 V tomto ohledu se vztah mezi Unií a Spojeným královstvím řídí ustanoveními dohody o vystoupení Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku z Evropské unie a Evropského společenství pro atomovou energii (Úř. věst. 2020, L 29, s. 7, dále jen „dohoda o vystoupení“) a ustanoveními dohody o obchodu a spolupráci mezi Evropskou unií a Evropským společenstvím pro atomovou energii na jedné straně a Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku na straně druhé (Úř. věst. 2021, L 149, s. 10, dále jen „dohoda o obchodu a spolupráci“).

39 Zprvč, pokud jde o dohodu o vystoupení, její článek 92, nadepsaný „Probíhající správní řízení“, v odstavci 1 stanoví:

„Orgány, instituce a jiné subjekty Unie jsou i nadále příslušné ke správním řízením, která byla zahájena před koncem přechodného období a týkají se: a) dodržování práva Unie Spojeným královstvím nebo fyzickými či právníckými osobami, jež mají ve Spojeném království bydliště či sídlo nebo jsou v něm usazeny, nebo b) dodržování práva Unie v oblasti hospodářské soutěže ve Spojeném království.“

40 Článek 92 odst. 4 dohody o vystoupení stanoví, že do tří měsíců po skončení přechodného období poskytne Unie Spojenému království seznam všech jednotlivých probíhajících správních řízení, která spadají do oblasti působnosti odstavce 1.

41 Předně je třeba uvést, že ustanovení, jehož smysl je jasný a jednoznačný, nevyžaduje žádný výklad (rozsudky ze dne 25. listopadu 2009, Německo v. Komise, T-376/07, EU:T:2009:467, bod 22, a ze dne 13. července 2018, Société générale v. ECB, T-757/16, EU:T:2018:473, bod 33). Jednoduché přečtení čl. 92 odst. 1 dohody o vystoupení přitom umožňuje dospět k závěru, že se působnost této dohody nevztahuje na správní řízení, která se týkají žádostí o výjimku pro propojovací vedení podle článku 63 nařízení 2019/943. Článek 92 dohody o vystoupení totiž přiznává pravomoc orgánům, institucím a jiným subjektům Unie pouze v určitých správních řízeních, která se týkají orgánů, institucí a jiných subjektů Spojeného království nebo fyzických či právníckých osob, jež mají ve Spojeném království bydliště či sídlo nebo jsou v něm usazeny, ve věci dodržování práva Unie. Orgány, instituce a jiné subjekty Unie jsou tak i nadále příslušné k vyšetřování a případně sankcionování těchto orgánů, institucí a jiných subjektů Spojeného království a fyzických či právníckých osob, jež mají ve Spojeném království bydliště či sídlo nebo jsou v něm usazeny, pokud bylo řízení zahájeno před koncem přechodného období.

42 Dále v tomto ohledu Komise e-mailem ze dne 10. května 2021 potvrdila odvolacímu senátu, že správní řízení týkající se projednávané věci nebylo uvedeno na seznamu správních řízení vypracovaném na základě čl. 92 odst. 4 dohody o vystoupení. Je třeba upřesnit, že toto ustanovení jednoznačně stanoví, že se seznam poskytnutý Spojenému království do tří měsíců po skončení přechodného období týká „všech“ jednotlivých probíhajících správních řízení, která spadají do oblasti působnosti odstavce 1, a tedy se na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nejedná o „čistě informativní“ seznam.

43 Kromě toho a v tomtéž smyslu zveřejnily CRE a OFGEM dne 27. ledna 2021 na svých internetových stránkách sdělení, v němž bylo uvedeno, že řízení o žádosti o výjimku pro propojovací vedení Aquind bylo zastaveno z důvodu, že se po vystoupení Spojeného království Velké Británie a Severního Irska z Unie režim výjimek stanovený v článku 63 nařízení 2019/942 již na tento projekt nepoužije.

44 A konečně, článek 92 dohody o vystoupení neodráží obecnou zásadu, podle které nesmí brexit přerušovat probíhající řízení, na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně. Jak správně zdůraznila ACER, toto ustanovení naopak představuje výjimku z obecné zásady, podle níž se unijní právo – a tedy pravomoc unijních orgánů – již nevztahuje na Spojené království po jeho vystoupení z Unie a z právního řádu Unie.

45 Zadržte, pokud jde o dohodu o obchodu a spolupráci, ta v článku 309 stanoví toto:

„Každá ze stran zajistí, aby výjimky udělené pro propojení mezi Unií a Spojeným královstvím podle článku 63 nařízení [2019/943] v jejich příslušných jurisdikcích, jejichž podmínky přesahují přechodné

období, platily i nadále v souladu s právními předpisy jejich příslušné jurisdikce a příslušnými podmínkami.“

- 46 Článek 309 dohody o obchodu a spolupráci, jehož smysl je jasný a jednoznačný, nevyžaduje žádný výklad. Týká se totiž pouze „povolených“ výjimek, a sice stávajících výjimek, a netýká se tedy žádostí o výjimku, které jsou ještě předmětem přezkumu. Odvolací senát tudíž nemůže přijmout opatření vyplývající z rozsudku ze dne 18. listopadu 2020, Aquind v. ACER (T-735/18, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2020:542), tím, že na základě článku 309 dohody o obchodu a spolupráci udělí výjimku pro propojovací vedení Aquind.
- 47 Dohoda o obchodu a spolupráci stanovila zvláštní režim výjimek v článku 308 a příloze 28. Toto ustanovení a příloha, na níž odkazuje, totiž stanoví, že se kterákoli ze stran může rozhodnout neuplatňovat články 306 a 307 dohody o obchodu a spolupráci – jež stanoví zejména poplatky za přístup k soustavám, připojení k nim nebo jejich využívání – na výstavbu nové infrastruktury, pokud riziko spojené s investicí do infrastruktury je takové, že by k investici bez udělení výjimky nedošlo.
- 48 Nicméně ani článek 308 a příloha 28, ani ostatně žádné jiné ustanovení dohody o obchodu a spolupráci nepřiznává ACER, a proto odvolacímu senátu žádnou pravomoc k rozhodnutí o žádostech o výjimky pro elektrická propojovací vedení. Jak správně zdůraznil odvolací senát, zavedení systému výjimek vyžaduje úpravy a kroky ze strany dotčených členských států a Spojeného království.
- 49 Navíc oblast působnosti režimu výjimek z pravidel unijního vnitřního trhu na jedné straně a oblast působnosti režimu výjimek uvedeného v článku 308 a příloze 28 dohody o obchodu a spolupráci na straně druhé jsou odlišné. Druhý režim se totiž týká pouze výjimek z pravidel dohody o obchodu a spolupráci, a sice výjimek uvedených v článku 306 uvedené dohody, které se týkají přístupu třetích osob k přenosovým a distribučním soustavám, a výjimek obsažených v článku 307 téže dohody, jež se týkají provozování soustav a oddělení vlastnictví provozovatelů přenosových nebo přepravních soustav.
- 50 Žalobkyně se tudíž nemohou opírat o článek 308 a přílohu 28 dohody o obchodu a spolupráci na podporu tvrzení, že odvolací senát měl pravomoc přijmout opatření vyplývající z rozsudku ze dne 18. listopadu 2020, Aquind v. ACER (T-735/18, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2020:542).
- 51 Z toho vyplývá, že neexistuje žádné ustanovení odpovídající článku 20 odst. 3 nařízení č. 713/2009 ani článku 29 nařízení 2019/942, jež by přiznávalo ACER a odvolacímu senátu pravomoc jednat v případě propojovacího vedení mezi členským státem a třetím státem a které by je zmocnilo k použití hmotněprávních norem stanovených v čl. 17 odst. 1 písm. b) nařízení č. 714/2009 a článku 63 nařízení 2019/943.
- 52 Žádný z argumentů žalobkyň neumožňuje zpochybnit opodstatněnost argumentace odvolacího senátu.
- 53 Zaprvé je třeba odmítnout argument žalobkyň, podle kterého „navrácení do původního stavu“ vyžaduje, aby ACER obnovila řízení, jež u ní bylo zahájeno, od okamžiku, kdy nastala protiprávnost, a aby přijala nové rozhodnutí, které nebude obsahovat protiprávnost zjištěnou v rozsudku Tribunálu, a vyhová tak žádosti o výjimku.

- 54 Tento argument totiž nestačí ke zpochybnění skutečnosti, že odvolací senát již nemá pravomoc k přezkumu rozhodnutí ACER. Kromě toho, jak bylo zdůrazněno v bodě 30 výše, Tribunál nedospěl k závěru, že podmínka týkající se úrovně rizika spojeného s investicí, jež je stanovena v čl. 17 odst. 1 písm. b) nařízení č. 714/2009, byla splněna, a odvolací senát tedy byl povinen přijmout nové rozhodnutí, které by umožňovalo udělit výjimku.
- 55 Zadržé žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí o žádostech o výjimku jsou svou povahou deklaratorní a nabývají účinnosti ke dni předmětné žádosti. Tvrdí, že to má za následek, že by výjimka, která je předmětem jejich žádosti podané v roce 2017, měla být považována za „stávající výjimku“ ve smyslu článku 309 dohody o obchodu a spolupráci.
- 56 Tento argument nemůže obstát. Odvolací senát měl totiž správně za to, že rozhodnutí, kterým se vyhovuje žádosti o výjimku pro propojovací vedení, je aktem, jímž vyvolává účinky od jeho přijetí, a právní situace jeho příjemce se tedy změní až v okamžiku tohoto přijetí. Takové rozhodnutí tedy nemůže zakládat nová práva se zpětným účinkem k datu podání žádosti o výjimku.
- 57 Zatřetí žalobkyně nesprávně tvrdí, že článek 29 nařízení 2019/942 přiznává odvolacímu senátu pravomoc k přijetí opatření vyplývajících z rozsudku ze dne 18. listopadu 2020, Aquind v. ACER (T-735/18, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2020:542).
- 58 Poslední věta článku 29 nařízení 2019/942 totiž stanoví, že „ACER přijme opatření nezbytná k zajištění souladu s rozsudky Soudního dvora“, a opakuje tak obsah článku 266 SFEU. V souladu s úvahami týkajícími se posledně uvedeného článku, které jsou uvedeny v bodech 19 až 22 výše, přitom ani povinnost jednat, jež vyplývá z článku 29 nařízení 2019/942, nemůže představovat zdroj pravomoci pro ACER ani jí umožnit opírat se o právní základ, který mezitím přestal být na situaci v projednávané věci použitelný. Přezkum rozhodnutí ACER vykonávaný odvolacím senátem v rámci přijetí opatření vyplývajících z rozsudku ze dne 18. listopadu 2020, Aquind v. ACER (T-735/18, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2020:542), tudíž vyžadoval, aby uvedený odvolací senát byl nadán pravomocí v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí, čemuž tak v projednávané věci nebylo.
- 59 S ohledem na vše výše uvedené se odvolací senát nedopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že po brexitu již neměl pravomoc rozhodnout o rozhodnutí ACER tak, že přijme opatření vyplývající z rozsudku ze dne 18. listopadu 2020, Aquind v. ACER (T-735/18, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2020:542).
- 60 První žalobní důvod tudíž musí být zamítnut.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení požadavků stanovených v čl. 25 odst. 3 a čl. 28 odst. 4 nařízení 2019/942, jakož i několika ustanovení jednacího řádu odvolacího senátu

- 61 Žalobkyně tvrdí, že odvolací senát porušil čl. 25 odst. 3 a čl. 28 odst. 4 nařízení 2019/942, jakož i ustanovení svého jednacího řádu. Poukazují totiž na skutečnost, že jeden z členů odvolacího senátu nebyl přítomen na jednání konaném dne 19. května 2021, ostatním členům uvedeného senátu vytýkají, že na jednání mlčeli, poukazují na nedostatečnou podrobnost protokolu z tohoto jednání a uvádějí, že vzhledem k tomu, že na internetových stránkách ACER nebyl zveřejněn zápis z porady členů odvolacího senátu, nemohou zjistit, zda se této porady a rozhodovacího procesu účastnili všichni členové odvolacího senátu.

- 62 ACER, podporovaná Parlamentem, navrhuje, aby byl tento žalobní důvod odmítnut jako v podstatě irelevantní, neboť v případě neexistence žalobkyněmi tvrzených nesrovnalostí nemohlo být napadené rozhodnutí po meritorní stránce odlišné.
- 63 Podle ustálené judikatury nemá žalobce z důvodu formální vady žádný legitimní zájem na zrušení rozhodnutí, pokud daný orgán nemá žádný prostor pro uvážení a je povinen jednat tak, jak jednal, neboť v takovém případě by zrušení tohoto rozhodnutí mohlo vést pouze k vydání nového rozhodnutí, které bude po meritorní stránce totožné se zrušeným rozhodnutím (rozsudek ze dne 6. července 1983, Geist v. Komise, 117/81, EU:C:1983:191, bod 7; v tomto smyslu viz též rozsudky ze dne 4. února 2016, Italian International Film v. EACEA, T-676/13, EU:T:2016:62, bod 54, a ze dne 7. července 2021, HM v. Komise, T-587/16 RENV, nezveřejněný, EU:T:2021:415, bod 30).
- 64 Tím spíše nemá žalobce právní zájem na zrušení rozhodnutí, kterým bylo odmítnuto jednat v dotčené oblasti, na základě určitého žalobního důvodu v případě, kdy dotyčný orgán v každém případě nemá k jednání v dané oblasti žádnou pravomoc, takže zrušení takového rozhodnutí na základě zmíněného žalobního důvodu by nemohlo vést k ničemu jinému, než k přijetí nového rozhodnutí obsahujícího odmítnutí jednat v této oblasti (usnesení ze dne 14. července 2020, Shindler a další v. Komise, T-627/19, EU:T:2020:335, bod 49).
- 65 Z posouzení prvního žalobního důvodu přitom vyplývá, že odvolací senát v každém případě neměl po brexitu již pravomoc k přijetí opatření vyplývajících z rozsudku ze dne 18. listopadu 2020, Aquind v. ACER (T-735/18, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2020:542).
- 66 Proto je – jak správně poznamenává ACER – třeba druhý žalobní důvod odmítnout jako irelevantní, aniž je nutné zkoumat jeho opodstatněnost, a tudíž zamítnout žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 67 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. V souladu s článkem 135 uvedeného řádu může však Tribunál v souladu s požadavky ekvity rozhodnout, že účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, ponese vlastní náklady řízení a nahradí pouze část nákladů řízení vynaložených druhým účastníkem řízení, nebo se mu náhrada nákladů řízení neuloží.
- 68 V projednávané věci sice žalobkyně neměly ve věci úspěch, nic to však nemění na tom, že nedostatek pravomoci odvolacího senátu je důsledkem brexitu. K této události nezávislé na vůli žalobkyň došlo v průběhu řízení před orgány ACER poté, co Tribunál zrušil původní rozhodnutí odvolacího senátu. Vzhledem k těmto zvláštním okolnostem má Tribunál za to, že bude v projednávané věci spravedlivé rozhodnout, že žalobkyně a ACER ponесou vlastní náklady řízení.
- 69 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Parlament a Rada tedy ponесou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Společnosti Aquind Ltd, Aquind SAS, Aquind Energy Sàrl a Agentura Evropské unie pro spolupráci energetických regulačních orgánů (ACER) ponесou vlastní náklady řízení.**
- 3) **Evropský parlament a Rada Evropské unie ponесou vlastní náklady řízení.**

Tomljenović

Škvařilová-Pelzl

Nõmm

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 15. února 2023.

Podpisy.